

σκηνήν, ἐξηκολούθησεν ἀποτεινόμενος εἰς τὸν κωμικὸν, διότι τὸ κοινὸν ἤρχισε νὰ ἀνυπομονῇ.

Μετὰ δευτέρω ἡμέρας ὁ Βαρίλλης προσεκλήθη εἰς τὰ ἀνάκτορα.

— Ἐχω τὴν ἐξήγησιν τῆς παραδόξου ἱστορίας σου εἰς Λυὸν, εἶπεν ὁ Ναπολέων μειδιῶν, ὅτε ὁ γελωτοποιὸς εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν του.

Ὁ Βαρίλλης προσέβλεψε τὸν αὐτοκράτορα περιμένων.

— Εἰς τὸ ταξίδι σου ἔφερες ἐρυθρὰν κουκούλαν εἰς τὴν κεφαλὴν; ἠρώτησεν ὁ Ναπολέων.

Ὁ Βαρίλλης κατένευσεν.

— Καὶ μακρὸν σκοτεινοῦ χρώματος ἐπανωφόρι;

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε.

— Λοιπὸν . . . ὁ καλὸς ἐκείνος κύρ Λεκόκ σὲ ἐξέλαθεν ὡς ἓνα ἀπὸ τοὺς ἀπειθεῖς μας ἐκείνους κυρίου καρδιναλίου, τοὺς ὁποίους ἐδίωξα ἀπὸ τὴν Ἰταλίαν καὶ τοὺς κρατῶ περιωρισμένους εἰς τὴν Γαλλίαν.

Ὁ Βαρίλλης προσέβλεπε τὸν αὐτοκράτορα ἐκπληκτος, καὶ ἔπληξε διὰ τῆς χειρὸς τὸ μέτωπον.

— Τὸ πρᾶγμα εἶνε ἀρκετὰ νόστιμον, εἶπεν ὁ Ναπολέων, καὶ δὲν ἀξίζει νὰ τὸ ἀποκαλύψωμεν ἄς ἀφήσωμεν τὸν εὐσεβῆ ξενοδόχον καὶ τὴν ὠραίαν Μαριάνναν νὰ πιστεύουν ὅτι ἔλαβον τὴν εὐλογίαν ἀπὸ πραγματικῶν σεβασμιώτατον* καὶ διὰ νὰ τοὺς εἶνε ἀκόμη προσφιλεστέρα ἢ ἀνάμνησίς σου, πρέπει νὰ κάμῃς ἐν δῶρον γαμήλιον εἰς τὴν νύμφην, εἰς τὴν ὁποίαν ἐδώκες τὴν εὐτυχίαν.

Καὶ λαθὼν ἀπὸ τῆς τραπέζης μικρὰν θήκην ἤνοιξεν αὐτήν.

Μετὰ κραυγῆς θαυμασμοῦ παρετήρησεν ὁ Βαρίλλης πολυτελεῖς κόσμημα φέρων λαμπροὺς ἀδάμαντας.

Ὁ Ναπολέων ἔτεινεν εἰς τὸν ἠθοποιὸν φύλλον χάρατος.

— Γράψε, εἶπεν.

Ὁ Βαρίλλης ἔλαβε τὸν κάλαμον.

«Τῆ ὠραία Μαριάννα, ὑπηγόρευσεν ὁ αὐτοκράτωρ, δεῖγμα εὐγνωμοσύνης διὰ τὴν προσεσχθεῖσάν μοι φιλοξενίαν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ πατρός της. Ἡ εὐλογία τοῦ Κυρίου εἴη ἐπὶ σὲ καὶ ἐπὶ τὸν σύζυγόν σου».

Ὁ Βαρίλλης ἐτελείωσε.

— Τώρα ὑπόγραψε: Β. Κ.

— Εἴμπορῶ νὰ ζητήσω ἐξήγησιν ἀπὸ τὴν Μεγαλειότητά σας;

— Βαρίλλης Κομικὸς, ἀπεκρίθη ὁ αὐτοκράτωρ, . . . ἀλλὰ, προσέθηκε μετὰ λεπτοῦ μειδιάματος, εἴμπορεῖ τις, ἂν θέλῃ, νὰ θεωρήσῃ τὸ Β ὡς τὸ ἀρχικὸν γράμμα ὀνόματος μυστικοῦ τηρουμένου, καὶ τὸ Κ εἴμπορεῖ νὰ ἐξηγηθῇ ὡς σημαῖνον Καρδιναλιος.

Γελῶν ἔγραψε τὰ γράμματα ὁ Βαρίλλης εἰς τὸ τέλος τοῦ φύλλου, ὁ δὲ αὐτοκράτωρ ἔκλεισε τὴν

θήκην ἵνα ἀποστείλῃ αὐτὴν διὰ τινος πράκτορος τῆς μυστικῆς ἀστυνομίας εἰς τὴν κόρην τοῦ κύρ Λεκόκ.

— Εἰξεύρετε, Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ Βαρίλλης σοβαρῶς καὶ μελαγχολικῶς, ὅτι με ἐξηγάγετε ἀπάτης, ἢ ὁποῖα ἐκολάκευε πολὺ τὴν φιλαυτίαν μου;

— Πῶς τοῦτο; ἠρώτησεν ὁ αὐτοκράτωρ.

— Εἶχα πιστεύσει, εἶπε μεθ' ἑαυτοῦ ὁ Βαρίλλης, ὅτι καὶ ὁ ἠθοποιὸς εἴμπορεῖ διὰ τῆς τέχνης του νὰ ἀποκτήσῃ τόσον σεβασμὸν, ὥστε νὰ δύναται νὰ προξενήτῃ τὴν εὐτυχίαν εἰς ἄλλους . . . ἀλλὰ ἦτον ἀπάτη τῆς φαντασίας μου.

— Θεωρεῖς λοιπὸν διὰ τίποτε τὸ ὅτι κάμνεις ἐμὲ νὰ γελῶ—ἐμὲ, πρὸ τοῦ ὁποῖου ὁ κόσμος τρέμει; εἶπεν ὁ Ναπολέων ὑπερηφάνως.

— Ἄ! συγγνώμη, Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ Βαρίλλης ἀσπαζόμενος τὴν χεῖρα τοῦ αὐτοκράτορος.

Εἰς τὸ «Ξενοδοχεῖον* τῆς Εὐρώπης» τὸ πολυτελεῖς κόσμημα, τὸ ὁποῖον διεβιδιάσθη διὰ τόσον μυστηριώδους τρόπου, διήγειρεν ἀπερίγραπτον χαρὰν, οἱ λαμπροὶ ἀδάμαντες ἐκόσμησαν τὴν εὐτυχή νύμφην κατὰ τὴν τελετὴν τῶν γάμων της, ἀλλὰ δὲν ἔλαμπον ζωηρότερον τῶν ὀφθαλμῶν της· ὁ κύρ Λεκόκ διέστρεξε τὸν κατάλογον τῶν ὀνομάτων τῶν καρδιναλίων, καὶ πολλὰς ἔκαμεν ὑποθέσεις, τίς νὰ ἦτο ὁ ὑπ' αὐτοῦ φιλοξενηθεὶς ἐξ ὅλων, τῶν ὁποίων τὸ ὄνομα ἤρχιζεν ἀπὸ Β, —ἀλλ' οἱ νεόνυμφοι περιέλαβον τὸν αἴτιον τῆς εὐτυχίας των εἰς τὴν κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην προσευχῆ των, χωρὶς νὰ πολυπραγμανοῦσι διὰ τὸ ὄνομά του, ἡ εὐτυχία των διέμεινεν ἀδιατάρακτος, τὸν δὲ εὐθυμον, γαλήνιον καὶ εἰρηνικὸν βίον των συνώδευε πάντοτε ἡ εὐλογία τοῦ γελωτοποιοῦ.

[Ἐκ τοῦ γερμανικοῦ].

ΙΑΠΩΝΩΝ ΕΞΕΙΣ

Ὁ τρόπος τῆς οἰκοδομῆς τῶν οἰκιῶν ἐν Ἰαπωνίᾳ εἶνε ἔτι εἰς ἄκρον ἀπλοῦς καὶ ἀρχαῖκός, μ' ὅλας τὰς βελτιώσεις καὶ τελειοποιήσεις, ἃς ὁ πολιτισμὸς ὀσημέρι εἰσάγει εἰς τὸν βίον. Συνήθως ἡ οἰκία συνίσταται μόνον ἐκ στέγης στηριζομένης ἐπὶ στύλων, διανομή δὲ καὶ διαχωρίσις τοῦ ἐσωτερικοῦ αὐτῆς διὰ τοίχων οὐδέποτε γίνεται, ἀλλὰ μόνον ἐλαφρὰ κιγκλιδώματα χωρίζουσι τὰ δωμάτια, ἀφ' ὧν ἐντελῶς ἐλλείπουσι τὰ ἐπιπλα. Ἄντ' αὐτῶν δὲ βλέπει τις πανταχοῦ μέγα ὀρειχάλκινον κάτοπτρον σχήματος στρογγύλου ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, στηριζόμενον ἐπὶ ἐνὸς ποδός, οὗτινος τὸ μὲν ἔμπροσθεν εἶνε κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἦτον κοῖλον, ἢ δὲ ὄπισθεν ἐπιφάνεια κοσμεῖται διὰ λεπτῶν καὶ χαριέντων ἀναγλύφων. Τὸ κάτοπτρον τοῦτο εἶνε τὸ κυριώτερον καὶ λαμπρότερον τῆς ἰαπωνικῆς οἰκίας ἐπιπλον, οὐχὶ τόσον διότι εἶνε ἀπαραίτητον εἰς τὰς Ἰαπωνίδας διὰ τὴν λίαν

περίτεχνον διευθέτησιν τῆς κόμης αὐτῶν καὶ τὸν χρωματισμὸν τοῦ προσώπου, ὅσον διότι, κατ' ἀρχαίαν παράδοσιν, ἐν τῇ συνειδήσει τοῦ λαοῦ θεωρεῖται ὡς «ἡ ψυχὴ τῆς γυναικὸς», καθὼς τὸ ξίφος θεωρεῖται ὡς ἔμβλημα τῆς θεότητος.

Μεταξὺ τῆς προικὸς νυμφευομένης νεάνιδος ἀνάγκη ὑπάρχει νὰ εὐρίσκωνται πάντοτε δύο τοῦλάχιστον κάτοπτρα. Εἰς αὐτὰ τὰ ἀνάκτορα τοῦ Μικιάδου, ὅπου αἱ κυριαὶ κατ' ἀρχαίον ἔθος διασκευάζουσι τὴν κόμην εἰς μίαν ἀπλὴν πλεξίδα ὀπισθεν κρεμαμένην, εἰς τοὺς ἰαπωνικοὺς ναοὺς, τὸ κάτοπτρον κατέχει τὴν διαπρεπεστέραν θέσιν, οἱ δὲ τοῦ μέλλοντος ἐξηγηταὶ μαντεύονται οὐχὶ ἐκ τῶν γραμμῶν τῆς χειρὸς, ἀλλ' ἐκ τῆς ἐν τῷ κατόπτρῳ εἰκόνας. Πόθεν ἢ τὴν σπουδαίαν σημασίαν ἢ ἀπονεμομένην εἰς τὸ σκεῦος τοῦτο; Ἡ ἐξηγήσις τούτου εὐρίσκεται ἐν τινι παραδόσει ἀναγομένην εἰς τοὺς μυθικοὺς χρόνους τῆς Ἰαπωνικῆς ἱστορίας.

Ἡ παράδοσις αὕτη δὲν στερεῖται ποιητικῆς τινοῦ χάριτος, καὶ ἀξίζει νὰ τὴν ἀναφέρωμεν ἐνταῦθα. Λέγεται δηλ. ὅτι, ὅτε θεοὶ μόνον ἐτι κατώκουν τὴν γῆν, ἡμέραν τινὰ ὁ θεὸς τῆς θαλάσσης τοσοῦτον κατετρόμαξε τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ Σελήνην, καὶ τόσον ἔπαθε ἐκ τοῦ τρόμου αὐτῆς ἢ θεὰ, ὡς χολωθεῖσα σφόδρα ἀπεσύρθη εἰς τι σπήλαιον, ἐνθα διέμενεν. Οἱ θεοὶ, λυπούμενοι ἐπὶ τούτῳ, ἐβουλεύοντο πῶς νὰ ἐξαγάγωσιν αὐτὴν ἐκεῖθεν, ὅτε ὁ μάλλον ἐξ αὐτῶν πανούργος καὶ φιλάρεσκος εἶπεν ὅτι πρὸς ἐξίλωσιν τῆς θεᾶς πρέπει νὰ κατασκευάσωσιν εἰκόνα αὐτῆς ἀπεικονίζουσαν αὐτὴν ὠραιότεραν ἢ ὅσα πράγματι ἦτο. Τὴν ἰδέαν ταύτην ἀπεδέχθησαν ἄσμενοι οἱ θεοὶ, ἀμέσως δ' ὁ Ἡραϊσὸς κατασκεύασε κάτοπτρον ἐν σχήματι Σελήνης. Τοῦτο ἐκοιμήθη πρὸς αὐτὴν, ἥτις μὴ δυναμένη νὰ ἀντισητῇ εἰς τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ παρατηρήσῃ τὴν εἰκόνα αὐτῆς, ἐνέπεσεν εἰς τὴν παγίδα, οὕτω δὲ δεσμευθεῖσα, καθ' ὃν χρόνον ἤτο βεβουημένη εἰς θεωρίαν τῆς εἰκόνας τῆς, δι' ἡχοῦ σχοινίου, ἀπήχθη ἐκεῖθεν.

Κατὰ τὰς παραδόσεις τῶν Ἰαπώνων ἢ Σελήνης, ἰδοῦσα ὅτι ὁ θεὸς αὐτῆς ἔγγονος, ὁ πάππος τοῦ πρώτου τῆς Ἰαπωνίας βασιλέως, ὑπέταξε τὸν κόσμον ὀλόκληρον, ἐδώρησεν αὐτῷ τρία πράγματα, ἥτοι ἓνα λίθον πολύτιμον ὡς σύμβολον τοῦ γυναικείου πνεύματος, ἐν ξίφος ὡς ἔμβλημα τῆς δυνάμεως καὶ ἀνδρείας, καὶ ἐν κάτοπτρον ὡς ἀπεικόνισμα τῆς ψυχῆς τῆς. Τὸ τελευταῖον τοῦτο ἐγχειρίζουσα εἶπεν αὐτῷ «Εἰς τὸ κάτοπτρον τοῦτο παρατήρει ὡς εἰς τὴν ψυχὴν μου, διατήρει αὐτὸ εἰς τὴν οἰκίαν σου, καὶ τίμα αὐτὸ ὡς ἤθελες τιμᾶ καὶ ἐμὲ αὐτὴν».

*

Αἱ κατὰ τὸ 1879 συμβᾶσαι γεννήσεις ἐν Παρισηίοις ἀνέρχονται εἰς 41,674, ἐκ δὲ τῶν γεννηθέντων 14,655 εἰσὶ νόθα. Οἱ κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος γενόμενοι γάμοι εἶνε 18,906.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἐν τῇ ἀστυνομίᾳ.

Ἐπιπρόεδρος προσάγεται ἐνώπιον τοῦ ἀστυνόμου ὅτι ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἔκλεπτε χρήματα ἀπὸ τῶν θυλάκιον τοῦ ἐπενδύτου τοῦ κυρίου του.

Ὁ κύριος. — Εἶνε κάμποσαις ἡμέραις ὅπου παρετήρησα, ὅταν τὸ πρῶτ' ἐφοροῦσα τὸ γελέκο μου, ὅτι ἀπὸ τὴν τσέπη μου ἔλειπαν χρήματα, καὶ πρὸ πάντων φράγκα ἀργυρᾶ καὶ μισὰ φράγκα.

Ὁ ἐπιπρόεδρος ἀυθορμήτως καὶ ἀφελῶς. — Ὁ κύριε ἀστυνόμω, ἐγὼ ποτὲ δὲν τὰ ἐδιάλεγα!

* *

Εἰς δημοτικὸν σχολεῖον.

Ὁ δάσκαλος. — Ὅταν ἀπὸ μίαν μονάδα ἀφαιρέσητε τέσσαρα τέταρτα, τί μένει ὑπόλοιπον; Οὐδενίᾳ ἀπάντησις.

— Προσεῖτε καλὰ νὰ μὲ ἐννοήσετε· ἐὰν κόψετε ἓνα καρπούζι εἰς τέσσαρα κομμάτια, καὶ τὰ φάτε καὶ τὰ τέσσαρα, τί θὰ μείνη;.

Οἱ μαθηταὶ ὄλοι μὴ φωνῇ! :

— Οἱ σπόροι, δάσκαλε! . . .

* *

Ἡ Κυρία Μ* * εἶνε γυνὴ τῶν ὀντι εὐφυῆς, καὶ οὕτε προσπαθεῖ καθόλου νὰ κρύψῃ τὰ σαρανταδύο τῆς ἔτη, ὅπως ἄλλαι πράττουσι συνήθως.

Πρὸ τινος ἡδυλόγος τις ἀπετόλμησε νὰ ἐκφράσῃ φιλοφρόνημά τι διὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς, οἱ ὁποῖοι πράγματι εἶνε ὠραιότατοι ἀκόμη.

— Ἄ, φίλε μου, λέγει ἡ κυρία, . . . δὲν ἀξίζει καὶ τὸν κόπον νὰ δουλοῦμεν δι' αὐτούς. . . Ὅχι μόνον ἐπέρσαν τὴν ἡλικίαν τῶν ἐπιθέσεων, ἀλλ' εὐρίσκονται εἰς τὴν ἡλικίαν, καθ' ἣν ὑπάρχει ἡ μεγαλιτέρα ἀνάγκη ὑπερασπίσεως.

ΔΑΗΘΕΙΑΙ

* Δὲν τολμῶμεν νὰ τείνωμεν χεῖρα ἐπαίτου πρὸς τοὺς διαβάτας, διότι μᾶς ἀναχαιτίζει ἀπὸ τῆς πράξεως ταύτης ἡ ὑπερηφάνεια· δὲν ἔχομεν δ' οὐδὲ τόλμην ἀρετὴν διὰ νὰ τοὺς γυμνώσωμεν προτεινόντες εἰς αὐτοὺς τὸ πυροβόλον. Διὰ νὰ προμηθευθῶμεν λοιπὸν ὀλίγα χρήματα μὲ ὀλιγώτερον ἐξυτελιτμὸν καὶ ὀλιγώτερον κίνδυνον, δανειζόμεθα. Τοῦτο εἶνε ὁ μέσος ὅρος μεταξὺ κλοπῆς καὶ ἐπαιτείας.

* * Ἡ κολακεία εἶνε κίβδηλον νόμισμα, εἰς τὸ ὁποῖον δίδει ἀξίαν μόνον ἡ ματαιότης ἡμῶν.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Πολλάκις ἠκούσθη ὅτι κύνες ἐδιδάχθησαν νὰ ἐκτελῶσι διαφόρους ἐργασίας, οἷον νὰ φέρωσι κάνιστρα, ἐφημερίδας κτλ. ἀλλ' ὅχι καὶ νὰ κλέπτωσιν.

Τελευταῖον ἐν Παρισηίοις ἐργάτις τις, Κ^α Δελακροᾶ, ἔλυσε τὸ πρόβλημα τοῦτο. Αὕτη ἐδίδαξε